

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 575/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Zuzanou Jedličkovou, Royova 9, Piešťany, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 44/2015 a jeho uznesením z 24. marca 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Zuzanou Jedličkovou, Royova 9, Piešťany, ktorou namieta

porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 44/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 24. marca 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 96/2010 na verejnom zasadnutí 13. októbra 2014 vyhlásil uznesenie (ďalej len „uznesenie z 13. októbra 2014“), ktorým vyslovil, že sťažovateľ sa ako odsúdený v skúšobnej dobe určenej po podmienenom prepustení uznesením tohto súdu sp. zn. 1 Pp 96/2010 z 20. januára 2011 neosvedčil, a preto zvyšok trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozhodnutím Mestského súdu v Szegede sp. zn. 16B/2008/2007/22 z 20. februára 2008 v spojení s rozhodnutím Župného súdu v Csongráde sp. zn. 1BF/427/2008/8 zo 4. júna 2008 uznaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Ntc 2/2009 z 27. mája 2009 v trvaní 9 mesiacov a 28 dní, vykoná. Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu z 13. októbra 2014 podal ústne do zápisnice sťažnosť, ktorú odôvodnil podaním doručeným okresnému súdu 29. októbra 2014. Krajský súd o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 13. októbra 2014 rozhodol napadnutým uznesením tak, že sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol, pričom v odôvodnení uviedol, že *„Proti tomuto uzneseniu zahlásil priamo do zápisnice sťažnosť odsúdený, ktorú však do dňa neverejného zasadnutia na krajskom súde bližšie nezdôvodnil.“*

Sťažovateľ namieta, že písomné vyhotovenie odôvodnenia sťažnosti proti uzneseniu z 13. októbra 2014 doručil okresnému súdu *„po doručení písomného vyhotovenia uznesenia... zo dňa 13. 10. 2014, pretože sťažovateľ zastúpený obhajcom považoval za potrebné oboznámiť sa s odôvodnením uznesenia za účelom náležitej formulácie dôvodov sťažnosti proti tomuto uzneseniu. Zo spisu... vyplýva, že písomné podanie zo dňa 29. 10. 2014 – odôvodnenie sťažnosti – je zažurnalizované pod č. l. 94 a predkladacia správa na Krajský súd v Trnave zo dňa 18. februára 2015 je zažurnalizovaná pod č. l. 112.*

Je preto dôvodné predpokladať, že v spisovom materiáli predloženom na Krajský súd v Trnave bolo obsiahnuté aj písomné odôvodnenie sťažnosti (podanie obhajcu sťažovateľa zo dňa 29. 10. 2014). Krajský súd v Trnave sa však pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa s týmto podaním – odôvodnením sťažnosti zjavne neoboznámil a nepreskúmal dôvody v ňom uvedené.“.

Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd dopustil porušenia ním označených práv podľa ústavy a dohovoru tým, že sa v napadnutom uznesení nevysporiadal s dôvodmi sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 13. októbra 2014 obsiahnutými v jeho podaní doručenom okresnému súdu 29. októbra 2014, čím bola jeho sťažnosť „*bezdôvodne degradovaná len na formálny opravný prostriedok*“, pričom porušenie je o to závažnejšie, že sa týka opravného prostriedku proti uzneseniu súdu, ktorým sa rozhodlo o tom, že sťažovateľ sa ako odsúdený v skúšobnej dobe po podmieněčnom prepustení neosvedčil.

V súlade s § 52 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos/44/2015 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tos/44/2015-117 zo dňa 24. marca 2015 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tos/44/2015-117 zo dňa 24. marca 2015 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trnave je povinný sťažovateľovi uhradiť trovy konania na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Nosná argumentácia sťažovateľa je založená na tvrdení, že krajský súd sa v konaní o osvedčení, resp. neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe určenej po podmienčnom prepustení pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 13. októbra 2014 vôbec neoboznámil s podaním sťažovateľa z 29. októbra 2014 a nepreskúmal dôvody vyplývajúce z tohto podania.

II.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 44/2015 a jeho uznesením z 24. marca 2015

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V súlade s konštantnou judikatúrou štrasburských orgánov ochrany práva čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je aplikovateľný na konanie o tom, či sa podmienčne prepustená osoba osvedčila alebo či sa zvyšok trestu vykoná. Toto konanie sa totiž netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ a ani o „občianskych právach a záväzkoch“ (pozri napr. rozhodnutia vo veciach Plischke v. Rakúsko zo 7. 3. 1964, X. v. Rakúsko z 23. 5. 1966, X. v. Rakúsko z 19. 7. 1966, X. v. Spojené kráľovstvo z 13. 7. 1970, Helmut Aldrian v. Rakúsko zo 7. 5. 1990).

Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, III. ÚS 156/2012, II. ÚS 441/2012).

Keďže v rámci konania o tom, či sa odsúdený, ktorý bol podmienene prepustený, osvedčil alebo či odsúdený zvyšok trestu vykoná, sa nerozhodovalo o trestnom obvinení sťažovateľa v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, tento článok dohovoru nie je na dané konanie aplikovateľný.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže nezistil žiadnu možnosť porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 44/2015 a jeho uznesením z 24. marca 2015

V súlade s čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 545/2010, II. ÚS 165/2011).

Krajský súd svoje rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Pp 96/2010 z 13. októbra 2014, ktorým tento rozhodol o tom, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe určenej po podmienčnom prepustení neosvedčil, a preto zvyšok trestu odňatia slobody vykoná, odôvodnil takto:

„Z obsahu spisu krajský súd zistil, že odsúdený bol uznesením Okresného súdu v Piešťanoch sp. zn. 1 Pp/96/2010 zo dňa 20. 01. 2011 právoplatného dňa 20. 01. 2011 podmienčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozhodnutiami Mestského súdu v Szegede sp. zn. 16B/2008/2007/22 zo dňa 20. 02. 2008 v spojení s rozhodnutím Župného súdu v Csongráde sp. zn. 1BF/427/2008/8 zo dňa 04. 06. 2008 uznaného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Ntc/2/2009 zo dňa 27. 05. 2009, pričom mu bola určená skúšobná doba s probačným dohľadom v trvaní 3 rokov. Odsúdenému bola zároveň uložená povinnosť spočívajúca v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa uchádzať preukázateľne o zamestnanie. Skúšobná doba odsúdenému plynula od 20. 01. 2011 do 20. 01. 2014.

Z vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí, kde okresný súd zadovážil príslušné priestupkové spisy bolo zistené, že odsúdený [REDAKOVANÉ] v čase plynutia skúšobnej doby po podmienčnom prepustení sa dopustil 10-tich priestupkov na úseku dopravy. Jednalo sa o priestupky, ktoré mal spáchať v dňoch 09. 03. 2011, 08. 04. 2011, 16. 08. 2011, 28. 08. 2011, 22. 04. 2012, 16. 07. 2012, 01. 05. 2013 a 2-krát dňa 04. 05. 2013 a 11. 06. 2013 za ktoré bol náležitý i priestupkovo postihnutý.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností je teda nepochybné, že odsúdený v čase plynutia skúšobnej doby po podmienčnou prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nevedol riadny život tak, ako to bolo nariadené okresným súdom, nakoľko povinnosťou odsúdeného počas plynutia skúšobnej doby je v prvom rade viesť riadny život tak, aby sa nedostal do rozporu so zákonom. V súvislosti s týmto je možné poznamenať, že spáchanie samotného priestupku nie je ešte automatický predpoklad na to, aby odsúdenému bol nariadený zvyšok trestu odňatia slobody resp., aby bolo skonštatované, že odsúdený sa v čase plynutia skúšobnej doby neosvedčil. V tejto súvislosti je však potrebné poznamenať, že v danom prípade u odsúdeného nešlo o jednorázové vybočenie z medzí zákona, v tomto smere išlo o opakované páchanie priestupkov v celkovom počte 10, čo teda i podľa názoru krajského súdu v dostatočnej miere charakterizuje osobu odsúdeného, ktorý sa sústavne dopúšťa protispoločenského konania, i keď menej závažného v podobe priestupkov, rozhodne však ide o zásadné porušenie podmienok, ktoré boli stanovené rozhodnutím okresného súdu, ktorým odsúdeného podmienčne prepúšťal z výkonu trestu odňatia slobody. Za takéhoto stavu krajský súd jednoznačne konštatuje, že v danom prípade boli splnené všetky podmienky preto, aby okresný súd vyslovil, že odsúdený sa v skúšobnej dobe neosvedčil a správne rozhodol, keď tomuto nariadil zvyšok trestu v trvaní 9 mesiacov a 28 dní vykonať.“

Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu z 13. októbra 2014 a na zvýraznenie správnosti jeho názoru poskytol vlastnú úvahu o tom, že opakované páchanie priestupkov na úseku dopravy, za ktoré bol sťažovateľ priestupkovo postihnutý, ktoré nemá charakter

jednorazového vybočenia z právom o ustanovených pravidiel správania, je dostatočným podkladom na prijatie záveru o tom, že odsúdený sa v skúšobnej dobe neosvedčil.

Sťažovateľ v konkrétnostiach veci poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, z ktorej vyplýva, že *„Proti... uzneseniu zahlásil priamo do zápisnice sťažnosť odsúdený, ktorú však do dňa neverejného zasadnutia na krajskom súde bližšie písomne nezdôvodnil.“*, a ktorá podľa názoru sťažovateľa dostatočne odôvodňuje záver o porušení jeho základného práva podľa ústavy, keďže krajský súd sa s *„odôvodnením sťažnosti zjavne neoboznámil a nepreskúmal dôvody v nej uvedené“*.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že skutočnosti uvádzané sťažovateľom v odôvodnení sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 13. októbra 2014 sú v zásade zhodné so skutočnosťami, ktoré sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu predstrel okresnému súdu už na verejnom zasadnutí, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie, proti ktorému sťažnosť smerovala, a boli založené predovšetkým na *„charaktere... dopravných priestupkov, ktoré nemajú vzťah k charakteru trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdenému uložený trest, z ktorého bol podmienene prepustený“* a plnení povinností vyplývajúcich z uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Pp 96/2010 z 20. januára 2011, ktorým bol sťažovateľ podmienene prepustený. Uvedené argumenty podľa názoru sťažovateľa dostatočne odôvodňujú záver o tom, že sa osvedčil a výkon trestu nie je potrebný.

Ústavný súd v súvislosti s analyzovanou námietkou sťažovateľa poukazuje na svoje ustálené právne názory, podľa ktorých súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na to, že § 68 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého „Ak podmienene prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná.“, poskytuje všeobecnému súdu priestor na vlastnú úvahu o tom, ktoré skutočnosti považuje za relevantné pre svoje rozhodnutie, pričom krajský súd v danom prípade okrem stotožnenia sa so závermi prvostupňového súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia tieto aj uviedol.

Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočný základ na jeho rozhodnutie o tom, že sťažovateľ v čase plynutia skúšobnej doby po podmienene prepustení z výkonu trestu odňatia slobody nevedol riadny život, pretože krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom v dostatočnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah, resp. akých podkladov k tomuto záveru dospel. Za týchto okolností preto „neoboznámenie sa krajského súdu s dôvodmi uvádzanými v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 13. októbra 2014“ nie je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať svojvoľnosť či arbitrárnosť napadnutého uznesenia. Naopak, závery krajského súdu vyslovené v označenom rozhodnutí možno charakterizovať ako logické a úplne legitímne. Ústavný súd zastáva názor, že odôvodnenie napadnutého uznesenia nevybočuje z limitov vyvoditeľných čl. 46 ods. 1 ústavy a je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 44/2015 a jeho uznesením z 24. marca 2015

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Sťažovateľ v spojení s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením namieta tiež porušenie svojho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983, Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131) vyplýva zjavná spätosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s inými právami zaručenými dohovorom.

Vzhľadom na záver ústavného súdu o neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie) na vec sťažovateľa a zjavnú vzájomnú spätosť práv vyplývajúcich z dohovoru ústavný súd rozhodol aj o tejto časti sťažnosti tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.4 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 44/2015 a jeho uznesením z 24. marca 2015

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ aj napriek tomu, že je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), svoju sťažnosť v časti, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením riadne a konkrétne neodôvodnil.

Sťažnosť sťažovateľa v tejto časti teda neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd už viackrát vyslovil, že nedostatok odôvodnenia sťažnosti má významné procesné dôsledky. Je totiž základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení ním označených práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 359/08).

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd opätovne uvádza, že podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (obdobne II. ÚS 117/05, III. ÚS 304/08).

Ústavný súd preto na základe uvedeného rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa v tejto časti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa, okrem iných aj návrhom na vydanie dočasného opatrenia, už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2015